

רונן סונים שישה שירים

פרופרוק בסאונה

ישוב על שרפרפו כמו על כס
הוא מחלק סיגירות לזונים
כאיש זקן שמאכיל יונים.
לפני עיניו נמוג ומתפקס

אקוריום של קצף מפרכס,
חידו זמה מאלף אקננים,
גן עדן של שרירים מאמנים
וחצאי ירח מעכס.

מחליק את שעריו אשר הקליש
חולף לפתע פרופרוק הקשיש
בסמטאות מוחו האפלולי:

הסטריטים העמידו דור חדיש.
הצעירים ישירו איש לאיש.
איני חושב שהם ישירו לי.

אפר

על קלישאת גופה הענגה
הרצתי שתי שפתיים חרבות,
לופתות, לוטפות, משתוקקות לרוות,
אבל אתה אמרת: אל תגע!

ועוד אני המום וטרוף ערצה,
דמיתי שענייה מצוות:
תשיר עכשו. חי כל האהבות!
עכשו לשיר? הנער משגע.

סדקים עלו בחשך השכור.
מפיסי סיגריה שאחרי
נדהיר סוסי עשן אל הזריחה

ונתלבש מהר ולא נזכר
איך כל הלילה שתתו שירי
עריצותה והערצתה.

אלגיה זעירה

מה אעשה בטמטום הזורח, כחל, בעינייה?
מה אעשה בצחוקה, צחוק קולני ונבוך?
חדר שכור במלון מצחוקה ועינייה אבנה לי,
חדר ללילה, ולא בית לגור בו לעד.

עוד סונטה אל אורפאוס

לפי אחת הגרסאות, חל שינוי בנגינתו של אורפאוס לאחר שובו מעולם המתים; צליליו מנעו מן השרות להניב דגן ומן הנשים ללדת. לבסוף שיסעו העקרות את בשרו בקילשונים.

זאת לא רביעה של שוסטקוביץ' –
שירו לא אנושי, קולו אלים,
עיניו ריקות ואדמות מיבש,
דומות לעיניהם של האלים.

חיות הבר פורצות במנוסה.
נשים שקצו בלדות הנפל
מתקהלות סביבו. הוא ישסע
אם רק ירפה לרגע מן הנבל.

והוא ממשיך, הולם כמטרונום
של תהו בעולם המשוע,
גם לאחר דורות רבים מספר.

אני שומע בצווחת צפור,
בהמלת העיר ותושביה,
תוים שהלחנו בגיהנום.

מארש בערפל

השמים יורדים לצעד ברחובות הריקים מאדם. ערפל אמתו מאור, העולם כמו ציור של עולם.	אפקי נתונים בסד. אין מפלט, זכרון אפל! הייתם לבשר אחר, אתה והערפל.
זכרונות כסופי רעמה מתנפצים אל סלעי הממש. מהותם נוזלית, עמומה, יראה ממראה חדש,	לילותינו חוזרים עתה, איך אשכיח? במה אשכח? בצלצול תועפות מטר? בשפעת אורותיו של כרד?
אך היום הם עולים, עולים מכל מרתפי השפיות, שעונים על גרמי מגדלים של עיר שהיתה לסיוט,	איך אמהל ובמה אכלל את קסמם, את חרפת זפנים? ברבוא כוכבים? בחול? בניחוח עמק של ים?
של עיר תהומית, של עיר ששחר אדיש צובע באפור חדגוני, ממאיר, את תלה ואת אביביה.	בקדחת טרוף? בתעוב? בגדים זרות? במה עוד? הכלים, הכלים, אהוב! השמים יורדים לצעד.

*

להספיד יקרנדה

לסיון

הוא הָיָה אֵילָן סָרְק. צְמַרְתּוֹ דִּגְדָגָה אֶת הַתְּכַלֵּת
וּפְרָחָיו הַסְּגֻלִים קִשְׁטוּ לִי אֶת הַחֲלוֹן.
קְרָאתִי בְּאִיזָה מְקוֹם שֶׁלְעֻצִים הַיְפִים הָאֵלֶּה
קוֹרְאִים הַגְּנָנִים "יְקָרְנָדָה", וְהָאֶקְדָמִיָּה "סְגֻלּוֹן".

בְּוַעַד הַבֵּית טְעַנּוּ בְּטִינָה בְּלִתִּי מִסְתַּרֵּת
שְׂאִיזֵן דִּי מְקוֹם בְּגִנָּה, שְׁנַמְאָס כְּכֹר לְכָל הַרוּחוֹת,
שֶׁהַשְּׂרָשִׁים מְבַקְעִים אֶת הַגֶּדֶר, שֶׁהַפְּרָחִים הֵם מְטַרְדֵּי הַיִּסְטֵרִי
כִּי הֵם כָּל הַזְּמַן נוֹשְׂרִים וּמְטַנְפִּים אֶת הַמְדַרְכּוֹת.

לְהַסְפִיד יְקָרְנָדָה? אוֹלֵי זֶה נִשְׁמַע גְּרוֹטְסְקִי.
הוא הָיָה אֵילָן סָרְק, לֹא עֵץ זֵית עֶקוּר בְּשִׁטְחִים,
אֲבָל גַּם אֵילָנוֹת שֶׁל סָרְק – אֶת יוֹדְעַת, בְּסֻקִּין –
מִשְׂאִירִים חֲלוֹנוֹת שׁוֹמְמִים וְשָׂמִים שְׂטוּחִים.

הַגְּנֵן כָּרַת אֶת הָעֵץ וּמָרַח אֶת הַגֶּדֶם בְּחֶמֶר
שִׁיְהוּג אֶת הַשְּׂרָשִׁים תוֹף שְׁבוּעִים פָּחוֹת אוֹ יוֹתֵר,
וְהַגְּנָה פְּנוּיָה וְהַמְדַרְכּוֹת נִקְיּוֹת וּבְלִ"ג בְּעֶמֶר
יְרָקָדוּ כָּל יְלָדֵי הַבְּנִיָּן סְבִיב הַגֹּזַע הַבוֹעֵר.